

[C. F. Sørensen.]

mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig Fremme.

Godskesen: Det forekommer mig, at man under vort Lands nuværende økonomiske Forhold vel kunde have nogen Anledning til at nære Betænkelighed ved, ja, vel endog beklage sig over det store Brød, som er blevet slaaet op ved Loven af 1928 om Nationalmuseets Ordning, og især over, at vi i den Anledning skal forøge vor allerede i Forvejen saa store Statsgæld, samtidig med at vi, som det blev fremhævet af den ærede Ordfører for Venstre, ødelægger en Række særdeles gode og brugbare Bygninger. Imidlertid er vi nu en Gang kommet ind i den Sag; vi skal derfor have en Afslutning paa den, og da jeg ikke ser mig i Stand til at foreslaa en bedre eller billigere Afslutning, vilde jeg være tilbøjelig til at tilraade mine Meningsfæller at stemme for Lovforslaget. Men naturligvis ser jeg med den største Glæde, at Sagen bliver overvejet i et Udvalg; det er dog muligt, og det er noget, jeg for mit Vedkommende inderligt haaber, at der kunde fremkomme en eller anden god Idé, som kunde forbedre Planen eller, hvad der især ligger mit Hjerte nær, gøre den endnu billigere, end den allerede er blevet. Med disse Ord skal jeg tillade mig at anbefale Lovforslaget til det høje Ting, idet jeg vil forbeholde mig nærmere Forhandling om Enkelthederne i Udvalget.

Gunnar Fog-Petersen: Saa vidt jeg kan se, er det Forslag, der her foreligger til Behandling, i Hovedsagen rigtigt og fortjener at fremmes. Den Afslutning paa den store Plan, som her er foreslaaet, kan vi fra vor Side anbefale som praktisk og formaalstjenlig. Jeg deler ikke de Bekymringer, som er udtalt af andre Partiers Ordførere med Hensyn til den Udgift, Staten har i den nuværende Tid; tværtimod, i en økonomisk vanskelig Tid, hvor det private Erhvervsliv standser paa alle Omraader, og hvor det, som grebet af en Smitte fra den ene til den anden, nedlægger Arbejdet og Foretagsomheden, i en saadan Tid synes jeg, det er en særlig Opgave for Staten at sætte Virksomhed i Gang og fremme Beskæftigelsen.

I de Bemærkninger til Lovforslaget ved dets Forelæggelse i Folketinget, der er skrevet af Direktør Mackeprang, gøres der efter et Skøn Rede for, hvor meget det vil koste at ændre Frilandsmuseets Forhold. Nu er det jo almindelig bekendt, at Staten, naar den bygger, bygger meget dyrt; den

bygger saa meget dyrere end private, at det undertiden er umuligt at begribe, hvad Pengene gaar til. At Nationalmuseet, en Bygning, som helst skal staa i mange Hundrede Aar, bygges solidt, med virkelig 1ste Klasses Materialer, og at den derfor bliver dyr, er der vel i og for sig ikke noget at indvende imod, mindre da end i mange andre Tilfælde, f. Eks. naar Staten bygger en Garage, som ikke kan formodes at skulle holde hverken i 500 eller 600 Aar — allerede af den Grund, at man ikke aner noget om, hvorvidt der bliver Brug for Garager til den Tid. Men som praktisk Mand synes jeg dog, naar jeg ser paa de Tal, der skønsmæssigt er nævnt om, hvad det vil koste at ændre Frilandsmuseets Forhold, at disse Tal er mærkeligt høje. Naar der f. Eks. skal opføres en Kro ude paa dette Terræn til 60 000 Kr., saa maa man jo tænke paa, at der i vore Dage kan bygges en meget stor, flot og moderne Kro med Keglebane, Lysthave og alt, hvad dertil hører, for et meget mindre Beløb. Eller 18 000 Kr. for en Indgangsbygning og 35 000 Kr. for Værksteder og Konservatorium! Det er jo, hvad man kan opføre en stor Bondegaard for med Stuehus, Stalde, Lader, Ajlebeholder og alt, hvad der hører til en Gaard paa 100 Tdr. Land. Det ser noget mærkeligt ud, at der skal medgaa saa store Beløb; men det er jo ogsaa kun en skønsmæssig Beregning, og med disse mine Bemærkninger vil jeg gerne henlede den højtærede Ministers og Byggeudvalgets Opmærksomhed paa, at dette Skøn dog muligvis er for rundeligt.

Til Lovforslaget er knyttet en Bestemmelse om, at der kan udstedes Statsobligationer til Dækning af de med Planens Gennemførelse forbundne Udgifter, og den ærede Ordfører for Venstre rejste Kritik imod, at Finansministeren faar Ret til at gaa op til en Rente paa 5 pCt. Der blev sagt, at Renten skulde være 5 pCt., men den højtærede Minister afbrød og gjorde opmærksom paa, at det stod der ikke; der stod blot, at den ikke maa gaa over 5 pCt., og jeg nærer ingen Tvivl om, at man i Ministeriet vil gøre alt, hvad man kan, for at faa Laanet til en lavere Rente. Jeg nærer heller ingen Tvivl om, at man i Øjeblikket kan faa Laanet til en lavere Rente. Thi under Hensyn til hele den Usikkerhed, der findes i Pengeverdenen overfor Pengeanbringelser, er der for Tiden særlig Efterspørgsel efter Statsobligationer, fordi de anses for at være det sikreste af alt det usikre, der er at faa, og Statsobligationer har derfor Mulighed for at kunne blive udbudt til en forholdsvis lav Rente, idet overordentlig mange Kapitalister i Øjeblikket